Uitspraak Geschillencommissie Financiële Dienstverlening nr.2019-647
(mr. E.C. Ruinaard, voorzitter en mr. D.G. Rosenquist MSc secretaris)

Klacht ontvangen op	: 7 april 2019
Ingediend door	: Consument
Tegen	: Achmea Schadeverzekeringen N.V., gevestigd te Apeldoorn, verder te noemen Verzekeraar, die de uitvoering van de rechtsbijstandsverzekering heeft uitbesteed aan Stichting Achmea Rechtsbijstand, gevestigd te Apeldoorn, verder te noemen Uitvoerder
Datum uitspraak	: 5 september 2019
Aard uitspraak	: Bindend advies

Samenvatting

Consument klaagt over de uitvoering van de rechtsbijstand. De Commissie concludeert dat Uitvoerder heeft gehandeld zoals van een redelijk bekwaam en redelijk handelend rechtsbijstand-verlener mag worden verwacht. De Commissie acht van belang dat Uitvoerder Consument meerdere opties heeft voorgehouden en heeft toegelicht waarom de ene optie in zijn visie beter was dan de andere. Uitvoerder heeft daarbij tevens gewezen op de nadelen van die optie. De Commissie kan niet vaststellen dat Consument het daarmee niet eens was. Dat meerdere opties voor aanpak bestonden, dat de gekozen optie uiteindelijk niet heeft geleid tot het gewenste resultaat én dat het – met de kennis van nu – mogelijk beter zou zijn geweest te kiezen voor de andere optie, betekent niet dat de keuze voor aanpak niet juist is geweest. Consument heeft onvoldoende aangevoerd om aan te tonen dat Uitvoerder in redelijkheid niet tot de gekozen aanpak had kunnen komen en de Commissie heeft dit op basis van het dossier ook niet kunnen vaststellen.

1. Procesverloop

De Commissie beslist met inachtneming van haar Reglement en op basis van de volgende stukken, inclusief bijlagen:

- het door Consument ingediende klachtformulier;
- de klachtstukken van Consument;
- het verweerschrift van Uitvoerder;
- de repliek; en
- de dupliek.

Partijen hebben gekozen voor bindend advies. De Commissie stelt vast dat het niet nodig is de zaak mondeling te behandelen. De zaak kan daarom op grond van de stukken worden beslist.

2. Feiten

De Commissie gaat uit van de volgende feiten.

2.1 Consument heeft een rechtsbijstandsverzekering bij Verzekeraar. De uitvoering van deze verzekering is door Verzekeraar uit handen gegeven aan Uitvoerder.

2.2 In verband met een geschil naar aanleiding van verbouwingswerkzaamheden in de woning van Consument, heeft Consument een beroep gedaan op de rechtsbijstandsverzekering. Uitvoerder heeft dit beroep gehonoreerd en heeft Consument rechtsbijstand verleend.

2.3 In de loop van de behandeling van het geschil, in oktober 2016 heeft de wederpartij een voorstel gedaan. De inhoud van dit voorstel, dat is opgenomen in een brief van 4 oktober 2016, luidde – voor zover relevant – als volgt:

> Louter omwille van een snelle en buitengerechtelijke beslechting van het onderhavige geschil, stel ik namens cliënte [naam deskundige] voor om gezamenlijk een onafhankelijke deskundige aan te wijzen voor een bindend advies omtrent het voorgaande, waarbij de in het ongelijk gestelde partij de kosten van de ingeschakelde deskundige zal dragen. […] Indien de deskundige tot de conclusie komt dat de lekkage is veroorzaakt door ondeugdelijk werk van cliënte, dan is cliënte wederom bereid om kosteloos de gebreken te herstellen. Indien de deskundige tot de conclusie komt dat de lekkage niet is veroorzaakt door ondeugdelijk werk van cliënte, dan zal cliënte niet kosteloos tot herstel overgaan.

2.4 Per e-mail van diezelfde datum heeft de behandelaar van Uitvoerder Consument hierover geïnformeerd:

> De wederpartij stelt voor om een bindend adviseur in te schakelen. Op zichzelf ben ik daar niet tegen, onder de voorwaarde dat aan de expert de juiste vragen worden gesteld. Tegen de genoemde expert heb ik op zichzelf geen bezwaren. Deze moet geacht worden om een deugdelijk advies te geven. Nadeel van een bindend advies is dat het bindend is. Indien in uw nadeel wordt geoordeeld kan daartegen niet meer worden opgekomen. Voordeel is dat de zaak buiten rechte wordt beslecht. Een alternatief zou kunnen zijn het inschakelen van een expert via de rechtbank [zogenaamd voorlopig deskundige bericht]. In dat geval wordt via de rechtbank een deskundige ingeschakeld. De rechter oordeelt niet over de kwestie. De procedure heeft slechts ten doel om aansprakelijkheid vast te stellen. Het oordeel van de expert heeft geen bindend karakter, maar is wel onafhankelijk te noemen en legt daardoor zoveel gewicht in de schaal dat de conclusies feitelijk bindend te noemen zijn. Nadeel van deze procedure is dat hij kostbaar en tijdrovend is. Ik leg deze opties toch aan u voor, omdat naar nu blijkt niet alleen de inhoud van het rapport, maar ook de uitgangspunten daarvan worden betwist. In dat geval komen we met een reguliere expertise naar verwachting toch niet veel verder.

Partijen hebben hierover op 5 oktober 2016 telefonisch contact gehad. In het verslag van dit gesprek van Uitvoerder is het volgende vermeld:

> Cl wil voorlopig desk. bericht. Zal ik voorbereiden. Cl wil brief pij, waarin wordt aangegeven dat cl zich verbaast over de inhoud en het voorstel om bindend advies te doen. Dit is nl al maanden geleden door cl voorgesteld. Iig is nu de maat vol. Indien pij niet alsnog herstelwerk afmaakt zoals afgesproken gaat cl naar de rb.

2.5 Bij brief van 13 oktober 2016 heeft Uitvoerder – in overleg met Consument – nog een brief aan de wederpartij verzonden waarin ongenoegen werd uitgesproken over de gang van zaken en waarin werd benoemd waarom Consument geen vertrouwen heeft in een bindend advies. In deze brief is de wederpartij in de gelegenheid gesteld alsnog tot herstel over te gaan. En als dat niet zou gebeuren, dat dan een procedure bij de rechtbank zou worden gestart. De wederpartij heeft in reactie daarop nogmaals voorgesteld buitengerechtelijk een bindend advies van een deskundige te vragen, waarna Uitvoerder ten behoeve van Consument op 2 november 2016 een verzoekschrift heeft ingediend bij de rechtbank.

2.6 De gang naar de rechter heeft uiteindelijk geresulteerd in een deskundigenbericht (augustus 2018) waarin de aansprakelijkheid en de hoogte van de schade is vastgesteld. De onderneming van de (aansprakelijke) wederpartij was toen evenwel ontbonden.

2.7 Per e-mail van 7 september 2018 heeft Consument zich bij Uitvoerder beklaagd over de uitvoering van de rechtsbijstand. In de e-mail is onder meer het volgende vermeld:

> Wij hadden op 4 oktober 2016 eindelijk overeenstemming met de tegenpartij(en) tot aanwijzing van een deskundige voor de vaststelling van de schade en herstel. Dit is op advies van [de behandelaar] niet opgevolgd waardoor wij nu 2 jaar later nog steeds een niet gerepareerde lichtstraat hebben en dat er geen kans meer bestaat dat de tegenpartij herstel of de schade gaat vergoeden. Oftewel onze klacht is dat het handelen en advies van [de behandelaar] ervoor heeft gezorgd dat wij nu een schade hebben van 24k die niet meer verhaald kan worden.

Consument heeft dit op 4 oktober 2018 nog telefonisch toegelicht, gevolgd door een e-mail van 16 oktober 2018 en telefonisch contact op 18 oktober 2018.

2.8 Bij brief van 24 oktober 2018 heeft Uitvoerder een eerste reactie kenbaar gemaakt op de klacht van Consument. In de brief is – voor zover relevant – het volgende opgenomen:

> Op basis van het dossier is mijn voorlopige oordeel dat van een beroepsfout geen sprake is. Dit is gelegen in de feiten en omstandigheden en de kwalificatie van de keuzes die zijn gemaakt. […]

In de eerste plaats zij erop gewezen dat [de behandelaar] het voorstel van 4 oktober 2016 diezelfde dag aan [Consument] heeft toegestuurd waarbij zowel de optie van het bindend advies als het inschakelen van een deskundige via de rechtbank uiteen zijn gezet. […] Beide procedures kennen voor- en nadelen. Van belang is dat [de behandelaar] ook heeft aangegeven dat een gerechtelijke procedure "kostbaar en tijdrovend" is. Uit het bovenstaande bericht blijkt dat [de behandelaar] de juridische opties uiteen heeft gezet, waarbij de voor- en nadelen niet onbesproken zijn gelaten, en is deze strategische keuze ook meermaals telefonisch besproken. Hierbij is [Consument] uiteindelijk akkoord gegaan met de door [de behandelaar] voorgestelde route. […]

In de tweede plaats zij erop gewezen dat de keuze voor het door de rechter laten aanwijzen van een gerechtelijke deskundige niet ongebruikelijk is voor geschillen als de onderhavige. Dat komt geregeld voor en vaak leidt een dergelijke procedure ook tot finale geschillenbeslechting. Dat deze keuze aan [Consument] is voorgehouden en dat uiteindelijk voor deze route is gekozen leidt dan ook niet tot het oordeel dat sprake is van een beroepsfout aan de kant van [de behandelaar].

In de derde plaats zij erop gewezen dat omstreeks 4 oktober 2016 nog geen sprake was, althans nog geen informatie beschikbaar was die daarop zou kunnen duiden, van een verminderde of slechte verhaalspositie van de wederpartij. Ten tijde van de bespreking van de te bepalen strategie naar aanleiding van het bericht van 4 oktober 2016 was dan ook nog niet voorzienbaar dat de kans dat de wederpartij zou ophouden te bestaan aanwezig was in een mate die het normaal maatschappelijk risico overstijgt. Dit was dan ook geen omstandigheid waarmee redelijkerwijs rekening behoefde te worden gehouden door [de behandelaar]. Dit behoort tot het normale maatschappelijke risico.

In de vierde plaats heeft te gelden dat gedurende de periode dat het geschil "onder de rechter lag" tussentijds de wederpartij is opgehouden te bestaan en dat de procedure bij de rechtbank tijdrovend is gebleken. Beide omstandigheden kunnen [de behandelaar] echter niet worden aangerekend, omdat deze buiten zijn invloedsfeer liggen.

Voor wat betreft het verwijt dat [de behandelaar] heeft nagelaten actie te ondernemen nadat ARAG berichtte [de wederpartij] niet meer bij te staan overweeg ik als volgt. Er kunnen legio redenen zijn waarom ARAG zich als gemachtigde terugtrok uit de procedure. […] Onduidelijk is wat de reden was voor het terugtrekken van ARAG uit de procedure. Het ligt echter niet in de rede dat als daaraan een financiële reden ten grondslag lag (vanwege een verslechterde financiële positie), ARAG dit dan vervolgens met [de behandelaar] zou delen. […]

2.9 Bij e-mail van 3 januari 2019 heeft Consument gereageerd op de conceptbeoordeling van Uitvoerder. Consument stelt in zijn reactie de volgende punten aan de orde:

- Er wordt niet ingegaan op de reden dat de behandelaar koos voor de weg van de overheidsrechter, namelijk de lastige communicatie met de wederpartij.
- Volgens de rechter was het een ongebruikelijke route.
- De keuze was nooit in belang van Consument. Dat Uitvoerder niet kon overzien dat de wederpartij zou ophouden met bestaan is irrelevant.

2.10 Bij brief van 8 januari 2019 heeft Uitvoerder zijn definitieve standpunt aan Consument kenbaar gemaakt.

Uitvoerder heeft het standpunt uit de brief van 24 oktober 2018 gehandhaafd. In aanvulling daarop heeft Uitvoerder – voor zover relevant – nog het volgende opgemerkt:

> Gelet op de stukken werd de keuze ten aanzien van de strategiebepaling door u onderschreven. Niet enkel in het telefoongesprek van 5 oktober 2016, maar in meerdere e-mails en reacties werd direct dan wel indirect aangegeven dat u zich in de gekozen strategie kon vinden. […] Door u beiden is aangegeven dat de communicatie met de wederpartij en zijn gemachtigde als lastig werd ervaren. Vanuit deze gedachte en vanuit uw belang is mijns inziens, weliswaar op initiatief van [de behandelaar], gezamenlijk gekozen om de gang naar de rechter te zetten. […] Gelet op de houding van de wederpartij en zijn gemachtigde en de betwisting van de schadeoorzaak, c.q. de gevolgschade was de keuze om de rechter een onafhankelijke deskundige aan te laten wijze in deze casus mijns inziens dan ook verdedigbaar en tevens niet ongebruikelijk. […]
>
> Naar achteraf is gebleken heeft de keuze om te opteren voor de gerechtelijke procedure ongelukkig uitgepakt. […] Gelet op de omstandigheden zoals die destijds bekend waren kan niet worden geoordeeld dat u door die keuze in een (sterk) verminderde verhaalspositie bent gebracht. […] De verminderde of slechte verhaalspositie is te wijten aan omstandigheden die buiten de invloedsfeer van [de behandelaar] lagen en die kunnen hem dan ook redelijkerwijs niet worden verweten. Ik concludeer dat de aanpak van de behandelaar niet in negatieve zin afwijkt van de aanpak van een redelijk handelend en redelijk bekwaam rechtshulpverlener.

Partijen zijn er niet in geslaagd tot een vergelijk te komen. Consument heeft op 7 april 2019 een klacht ingediend bij Kifid.

3. Vordering, klacht en verweer

Klacht, grondslag en vordering

3.1 Consument klaagt over de uitvoering van de rechtsbijstand door Uitvoerder. Consument stelt dat Uitvoerder in zijn verplichtingen jegens Consument is tekortgeschoten door Consument een onjuiste strategie te adviseren. Uitvoerder heeft Consument namelijk geadviseerd een gerechtelijke procedure in te gaan, in plaats van het voorstel tot inschakeling van een deskundige te accepteren.

3.2 Consument stelt dat hij het voorstel van de wederpartij in oktober 2016 had willen accepteren en dat hij de gang naar de rechter vanwege tijdsverlies niet zag zitten. Uiteindelijk heeft Consument het advies van de behandelaar gevolgd om toch de procedure bij de rechter in gang te zetten. Dit zou volgens de behandelaar maximaal drie maanden duren. Volgens Consument wilde de behandelaar deze route inslaan, onder meer omdat hij het lastig communiceren vond met de wederpartij.

Tijdens de procedure heeft de rechter volgens Consument te kennen gegeven dat het een ongebruikelijke route was de deskundige aan te stellen via de rechter.

Consument heeft desgevraagd geen zittingsverslag van Uitvoerder ontvangen, omdat volgens Uitvoerder geen verslag gemaakt zou zijn.

3.3 Consument stelt dat hij als gevolg van de werkwijze van Uitvoerder "met een niet te verhalen schade ad € 24.000,-" zit. Consument wenst dat Uitvoerder dit bedrag vergoedt.

Verweer

3.4 Uitvoerder heeft het standpunt gehandhaafd dat hij in de interne klachtprocedure heeft ingenomen (zie randnummers 2.9 en 2.11 hierboven). In aanvulling daarop heeft Uitvoerder bij dupliek nog opgemerkt:

> Zoals uit de stukken […] blijkt heeft [de behandelaar] [Consument] de mogelijkheid van een voorlopig deskundigenbericht voorgehouden, omdat tussen partijen geen overeenstemming bestond over de wijze van herstel. Sterker nog, nadat de herstelwerkzaamheden waren verricht is (nog) meer schade aangericht, waarbij partijen naar elkaar wezen voor de aansprakelijkheid ervan. […]
>
> De stelling dat [Consument] geen voorstander was van het aanwijzen van een expert via de rechter wordt door [de behandelaar] niet herkend en wordt ook niet door bewijsstukken ondersteund. Het dossier geeft eerder blijk van het tegendeel, namelijk dat [de behandelaar] deze route aan [Consument] heeft voorgesteld en hij daar zelf mee heeft ingestemd. […]
>
> [Consument] stelt verder dat hij met het door de wederpartij gedane voorstel voor bindend advies wilde instemmen. Ook die stelling wordt door [de behandelaar] niet herkend en ook hiervoor ontbreken de bewijsstukken. Uit de […] e-mail van 4 oktober 2016 blijkt dat [de behandelaar] aangaf niet tegen een bindend advies te zijn, zoals door de wederpartij werd voorgesteld, mits de juiste vragen aan de expert zouden worden gesteld. Daarnaast gaf hij aan geen bezwaren te hebben tegen de inschakeling van de voorgestelde expert. […] Indien partijen elkaar kunnen vinden in welke regeling dan ook, dan zou dat [de behandelaar] geen aanleiding hebben gegeven om aan te sturen op een voorlopig deskundigenbericht, laat staan om deze optie door te drukken. [Consument] heeft met het gevolgde traject ingestemd, mede omdat hij geen vertrouwen meer had in de wederpartij. Daarnaast is door de wederpartij ook immer aansprakelijkheid afgewezen. Er is nooit druk uitgeoefend op [Consument] om anders te doen dan hij wilde en [Uitvoerder] heeft zeker geen belang bij het voeren van procedures die voorkomen hadden kunnen worden.

Uitvoerder weerspreekt de suggestie die door Consument bij repliek is gedaan dat Uitvoerder opzettelijk stukken uit het dossier zou hebben weggelaten.

4. Beoordeling

4.1 Consument klaagt dat Uitvoerder zijn belangen niet adequaat heeft behartigd. Consument klaagt derhalve over de uitvoering van de rechtsbijstand. Bij de beoordeling van een dergelijke klacht gaat het er om vast te stellen of Uitvoerder heeft gehandeld zoals van een redelijk bekwaam en redelijk handelend rechtsbijstandverlener mag worden verwacht.

De Commissie concludeert dat Uitvoerder heeft gehandeld zoals van een redelijk bekwaam en redelijk handelend rechtsbijstandverlener mag worden verwacht. De Commissie licht dit in het hiernavolgende toe.

4.2 De keuze voor het aanwijzen van een deskundige ter vaststelling van de aansprakelijkheid en ter vaststelling van de hoogte van de schade was een logische keuze. Daar zijn Consument en Uitvoerder het nog steeds over eens. Zij verschillen van mening over de vraag hoe dit had moeten gebeuren, hetzij buitengerechtelijk (naar aanleiding van het aanbod van de wederpartij van Consument van 4 oktober 2016), hetzij via de overheidsrechter (zoals uiteindelijk is gebeurd).

4.3 De Commissie oordeelt daarover als volgt. Dat Consument en zijn wederpartij niet op één lijn zaten voor wat betreft de aansprakelijkheid en voor wat betreft de hoogte van de schade blijkt duidelijk uit het dossier. Een complicerende factor was dat de wederpartij en een andere betrokken partij naar elkaar verwezen. Dit was reeds bekend vóór Uitvoerder betrokken raakte in het dossier (zo blijkt uit de correspondentie van onder meer december 2015 en januari 2016) en blijkens – onder meer – de e-mail van de wederpartij van 4 oktober 2016 was dat op dat moment nog niet verbeterd.

Dat Consument ontstemd was over de handelswijze van de wederpartij blijkt overigens uit zijn e-mail van dezelfde datum. Consument wijst er in die e-mail op dat de wederpartij er van alles bijhaalt. Uit de telefoonnotitie van 5 oktober 2016 die Uitvoerder heeft opgesteld blijkt dat Consument vooral ontstemd was over de reactie van de wederpartij, in het licht van alle contacten die tot dan toe hadden plaatsgehad. Op verzoek van en in overleg met Consument is de brief van 13 oktober 2016 opgesteld aan de wederpartij, waarin ongenoegen wordt geuit over de gang van zaken en – in het licht daarvan – het aanbod van de wederpartij van 4 oktober 2016.

4.4 De Commissie acht van belang dat Uitvoerder Consument beide opties heeft voorgehouden en heeft toegelicht waarom de gang naar de rechter volgens hem de voor de hand liggende optie was (“Ik leg deze opties toch aan u voor, omdat naar nu blijkt niet alleen de inhoud van het rapport, maar ook de uitgangspunten daarvan worden betwist.”). Uitvoerder heeft daarbij gewezen op de nadelen van deze optie (“kostbaar en tijdrovend”).

4.5 Onder deze omstandigheden is de Commissie van oordeel dat niet gesteld kon worden dat de enige redelijke optie was het aanbod van de wederpartij te accepteren. Integendeel, gezien de contacten met de wederpartij was de verstandhouding tussen partijen kennelijk zo verslechterd dat de route via de overheidsrechter meer voor de hand lag dan buitengerechtelijke afwikkeling. Op basis van de informatie in het dossier kan de Commissie niet vaststellen dat dit eigenlijk tegen de zin van Consument in was.

De Commissie weegt hierin mee dat Consument zowel op het concept van de brief van 13 oktober 2016 aan de gemachtigde van de wederpartij als op het concept verzoekschrift aan de rechtbank opmerkingen heeft geplaatst die door de behandelaar van Uitvoerder zijn overgenomen. Daaruit blijkt niet dat Consument het niet eens was met de gekozen route van een voorlopig deskundigenbericht bij de rechtbank.

4.6 Ten aanzien van het door Consument aangedragen argument dat omwille van de wens tot een snelle oplossing te komen (zowel met het oog op het staken van de onderneming van de wederpartij, als met het oog op herstel van de schade) het voorstel van de wederpartij geaccepteerd had moeten worden, merkt de Commissie het volgende op.

Waar het gaat om het staken van de onderneming van de wederpartij van Consument heeft Uitvoerder onweersproken gesteld dat daarvoor in oktober 2016 geen aanwijzingen bestonden. De Commissie heeft op basis van de inhoud van het dossier en hetgeen Consument daarover gesteld heeft ook niet kunnen vaststellen dat die aanwijzingen er waren. Voor zover Consument een aanwijzing vindt in het feit dat de gemachtigde van de wederpartij de belangenbehartiging in juli 2017 gestaakt heeft, merkt de Commissie op dat dit onvoldoende is om aan te nemen dat er financiële problemen zijn. Met inachtneming van de door Consument gestelde ontbinding met terugwerkende kracht tot 31 mei 2017 is het overigens de vraag of Uitvoerder op dat moment nog iets had kunnen ondernemen.

Waar het gaat om voorspoedig herstel van de schade merkt de Commissie op dat geenszins vaststaat dat via buitengerechtelijke aanwijzing van een deskundige sneller resultaat zou zijn bereikt.

4.7 Dat meerdere opties voor aanpak bestonden, dat de gekozen optie uiteindelijk niet heeft geleid tot het gewenste resultaat én dat het – met de kennis van nu – mogelijk beter zou zijn geweest te kiezen voor de andere optie, betekent niet dat de keuze voor aanpak niet juist is geweest.

4.8 De reden dat Consument zijn schade uiteindelijk niet kan verhalen, is gelegen in het feit dat zijn wederpartij is opgehouden te bestaan, hetgeen niet het gevolg is van de keuze in aanpak van Uitvoerder.

4.9 Het staat geenszins vast dat, indien gekozen zou zijn voor acceptatie van het voorstel van de wederpartij (aanstellen van een deskundige buiten de rechter om) dit uiteindelijk geleid zou hebben tot een oordeel van een deskundige vóór staking van de onderneming van de wederpartij en ook niet dat dit geleid zou hebben tot het door Consument gewenste resultaat (herstel of vergoeding van de schade).

4.10 Consument heeft onvoldoende aangevoerd om aan te tonen dat Uitvoerder in redelijkheid niet tot de gekozen aanpak had kunnen komen en de Commissie heeft dit op basis van het dossier ook niet kunnen vaststellen.

4.11 Met inachtneming van al het voorgaande oordeelt de Commissie dat de klacht van Consument ongegrond is en wordt de vordering van Consument afgewezen.

5. Beslissing

De Commissie wijst de vordering af.

In artikel 2 van het Reglement van de Commissie van Beroep Financiële Dienstverlening is bepaald in welke gevallen beroep openstaat van bindende beslissingen van de Geschillencommissie Financiële Dienstverlening bij de Commissie van Beroep Financiële Dienstverlening. Daarbij geldt een termijn van zes weken na verzending van deze uitspraak. Op de website van Kifid vindt u praktische informatie over het instellen van beroep. Zie hiervoor www.kifid.nl/in-beroep-gaan-bij-kifid.

U kunt, binnen twee weken na de verzenddatum van deze uitspraak, bij de Voorzitter van de Geschillencommissie Financiële Dienstverlening schriftelijk een verzoek indienen tot herstel van kennelijke vergissingen in de uitspraak. U moet daarbij met name denken aan correctie van reken- of schrijffouten en verbetering van namen en data. De volledige procedure met de termijnen die daarbij in acht moeten worden genomen staat beschreven in artikel 40 van het Reglement.